

Recensie: Interview Stijn Meuris 25 jaar op de planken

foto © Ans Brys

Recensie:

Stijn Meuris mag dit jaar 25 kaarsjes uitblazen. Niet voor zijn persoonlijke verjaardag wel voor die van zijn muziekcarrière. Of beter gezegd: Â zijn parcours, zoals hij zelf liever verkiest. Hij begon aan zijn avontuur met de rockgroep Noordkaap, nadien met Monza en staat nu op de affiche als Meuris.Â Dat werd allemaal gevierd op een verjaardagsconcert in de Ancienne Belgique, waar hij toen 25 jaar geleden de Rock Rally won. Hij mag dan wel al een kwarteeuw bekend zijn als muzikant, moe zijn is Stijn Meuris allerminst. Dat maakt hij duidelijk tijdens een interview met Concertnews.be voor zijn verjaardagsconcert.

Hoe blik je terug op je carrière?Â

Stijn Meuris: Carrière vind ik een heel moeilijk woord (lacht). Ik heb het nooit gezien als een carrière. Ik ben gewoon al lang met muziek bezig, maar ook met andere dingen. Plots bleek er dan een kwarteeuw voorbij te zijn. Ik zeg het half lachend, maar eigenlijk was het echt zo. Plotseling.

Ik heb echt fijne dingen kunnen doen en heb ook ups & downs gehad, zoals het moet. Ik merk dat er nu een soort vernieuwde belangstelling is, en dat vind ik wel goed.Â

Er is natuurlijk wel wat repertoire. Veertien albums, fucking hell (lacht). Ik speel ook met een hele fijne band met jonge gasten, waarbij ik me heel goed voel. Dit is dus zeker niet het einde. We zijn trouwens bezig aan een nieuw album dat in het najaar uitkomt. Bij de nieuwe nummers voel ik het ook aan: Ik ben helemaal geen 50, ik ben 25. Neen, dat is overdreven (lacht). Maar somewhere in the middle.Â

Ik heb me altijd al gevoeld als een groot kind, maar ik kan er niet om heen dat die leeftijd er is. Ik moest er aan denken toen we pas de Rock Rally hadden gewonnen met Noordkaap in 1990. Een van de eerste dingen die we toen deden, was in de studio werken aan de rockplaat 'Turalura', waarbij rockbands nummers coverden van Will Tura. We zaten in de studio en plotseling kwam Will Tura even kijken wat we met zijn muziek aan het doen waren. Misschien een beetje bevreesd (lacht). Uiteindelijk was hij wel heel tevreden. Maar ik herinner me dat ik toen in de studio aan het denken was: 'shit man, die is 50 jaar en hij doet het allemaal nog.' Ik ben nu ook 50, dus daar heb ik nog aan moeten denken. Het gekke is dat Will Tura nu nog een stuk ouder is geworden en het nog steeds doet. Om het cru te zeggen en om mezelf te troosten: 50 is het nieuwe 40. Stiekem hoop ik dat 50 het nieuwe 35 is, maar we gaan niet te optimistisch zijn.Â

Wat waren dan de hoogtepunten van je parcours?Â

De Rock Rally was wel belangrijk. Vreemd genoeg heeft dat nu, in 2015, wel wat van zijn glans verloren. Ik vind wel dat het niet helemaal zo is. Als je het traject bekijkt van de finalisten, is dat toch wel straf. Heel vaak zaten ze er pal op.Â

Bij de Rock Rally in 1990 heb ik toch wel altijd het gevoel gehad dat dat het begin was van onze reis. Â Een ander hoogtepunt waren die fameuze jaren '90, waar je met je band heel vaak ging optreden. Het klinkt nu een beetje raar omdat we nu de mooie, chique muziekhuizen en festivals hebben. Die waren er destijds ook, maar in mindere mate. We speelden veel vaker in kleinere zalen. Het voordeel daarvan was dat je echt leerde spelen en je echt heel dicht bij het volk kwam.Â

In mijn jeugd ging ik naar groepen kijken als TC Matic of Front 242 etc in de sporthal van Hamont bijvoorbeeld. Ik was toen drie maanden op voorhand al zenuwachtig. En

na afloop van die optredens had ik ook echt het gevoel dat er echt iets gebeurd was in mijn streek. Dat is er nu niet meer. We traden toen ook heel vaak op en dat was zeker en vast een van mijn hoogtepunten. Jammer dat dat circuit verdampt is.Â
Wat ik ook zeker niet kan vergeten is de eerste keer dat we op Pukkelpop hebben gespeeld. We spelen nu voor de zesde keer op Pukkelpop en dat is nog steeds de schoolreis van onze groep.Â

Is het moeilijk om zo lang relevant te blijven als muzikant?Â

Ja, absoluut (lacht). Ik moet eerlijk zeggen, de vraag naar relevantie stellen we ons dagelijks en nooit. Het is een thema dat je niet kan beheersen. Door het vermijden dat het cliché, oubollig, stoffig, ouderwets of saai wordt, dan ben je al goed bezig. Relevantie, soms weet ik niet meer wat het is.Â

Maar ik heb het ergens wel losgelaten. Er bestaat geen platenindustrie meer, het is zelfs dramatischer dan we denken. Ik heb nu ook zoiets van 'laat ons de muziek maken die we fijn vinden en die zo goed mogelijk te brengen'. Dat is de relevantie.Â
Relevantie zit ook wel nog ergens anders en dat mis ik wel. Relevantie zit ook in kritiek. Ik zie geen enkele maatschappelijke boodschap meer in muziek. Voor mij is het heel raar om in een tijdsgewricht zoals nu, waar er x aantal verhalen en fenomenen zich afspelen, muziek niet meer betekenis heeft. Nu kan muziek echt een rol spelen. Ik vind het heel braaf. Dat zit er bij ons nog wel in, maar misschien maakt dat ons ook wel saai.Â

Jij koos bewust om je muziek in het Nederlands te brengen. Heb je je dat nooit beklagd?Â

Dagelijks (lacht). Maar tegelijkertijd, soms moet je volharden in de boosheid. Dat is eigenlijk gekomen door een supersimpele reden: ik denk in het Nederlands. Mijn Engels is vrij goed, maar ik voelde meteen: c'est pas moi, maar dan in het Engels.Â

Wat je ook wel moet weten is dat je in de jaren '90 echt geen internationale ambities had met je Belgisch bandje. No way! Nu ligt dat anders. Ik snap nu heel goed dat Selah Sue, Triggerfinger of dEUS wel voor het Engels kiezen.Â

Velen mikken meteen om op het Sziget Festival te spelen. Nu ja, velen spelen er ook nooit. Artiesten van vandaag hebben duidelijk hun prioriteiten daar gelegd, ik doe dat hier. Dat heeft niet te maken met een gebrek aan ambitie, integendeel, maar het is een andere visie.Â

De persoon die mij heeft overtuigd om muziek te gaan maken, speelde toen bij De Brassers, dat was mijn leerkracht Geschiedenis. Ik wist gewoon niet wat ik zag. Het was de eerste keer dat ik een echte punker heb gezien, die dan ook nog eens geschiedenis gaf. Zijn band zat in 1980 in de finale van de Rock Rally, wat mijn eerste optreden was dat ik ooit gezien heb. Die zongen in het Nederlands, nota bene met een soort punk. Dat was echt van: 'fuck, dat komt wel binnen. Ik geloof deze groep.' Dat heeft me echt wel geholpen bij die beslissing. Nederlands is veel sexier dan we denken.Â

De radio speelt nog amper Nederlandstalige muziek. Met de dood van Luc De Vos werden zijn platen terug opnieuw gespeeld. Is dat niet wat hypocriet?Â

Ik denk dat ze bij SABAM niet wisten wat er gebeurde toen het ineens weer naar omhoog ging. Maar ja, of ze het nu veel of weinig spelen, zolang ze maar goede muziek spelen. Voor alle duidelijkheid: ik ben geen taalfetisjist. Het was me ooit verweten dat ik nationalist zou zijn omdat ik in mijn eigen taal gebruik in mijn muziek. Ik vind dat heel straf. Als je dan weer een andere taal gebruikt ben je dan weer een migrant. Ik snap het allemaal soms niet.Â

Je bent ook voorzitter van het solidariteitsfonds van Pukkelpop. Wat is jouw ervaring daarin geweest tot nu?Â

Ik ben daar inderdaad voorzitter van, maar voor alle duidelijkheid: dat zijn maar drie mensen. Die drie mensen werken wel heel goed samen en komen heel regelmatig bij elkaar. Het is nu al een paar jaar na 2011 (toen Pukkelpop noodweer over zich heen

kreegÂ nvdr.), maar er is al heel veel geld ingezameld. Een van mijn voorwaarden om er aan deel te nemen was dat iedere halve euro naar de slachtoffers zou gaan. Dat meen ik: er is geen enkele financiële overheid of noem maar op mee gemeoid. Tot en met de koffies die we drinken zijn door ons betaald.Â

We voelden meteen dat mensen dringend financieel moesten geholpen worden. Dat zal ook blijven gebeuren tot het geld op is. Om iedereen gerust te stellen: het geld is nog niet op. Vijf slachtoffers worden ook van zeer dichtbij gevolgd. Niet enkel met geld maar ook met steun door persoonlijk contact. We komen er nooit mee naar buiten, maar het is echt heavy als je die mensen gaat bezoeken. Sommigen gaan echt nooit meer een normaal leven kunnen leiden.Â

Voor de 25ste verjaardag verschijnt er ook een vinyl boxset. Hoe belangrijk is dat formaat voor jou?Â

Zeer belangrijk. De helft van mijn collectie bestaat uit vinyl. Los daarvan werd het gewoon eens tijd om er iets mee te doen. Daarvoor hebben we de pech gehad om nooit op vinyl uit te komen, buiten de eerste plaat. Dat was omdat we net in die overgangperiode zaten naar de cd. Nu is er echt veel veranderd. Ik merk dat er veel vraag naar is en daar ben ik echt blij om, omdat ik het volledig zelf heb betaald.Â

Wat ik leuk vind is dat de mensen die het kopen, de platen al vaak hebben. Ze kopen het omdat ze vinden dat het er goed uitziet. Het is mooi verzorgd alleen weegt het wel veel heb ik gemerkt toen ik ze aan het vervoeren was. (lacht)Â

Ik heb wel de drie platen gekozen die ik het belangrijkste vond. In de periode van Monza hebben we te veel platen gemaakt. Dat is een gek verwijt maar het is echt waar. We hadden beter wat spaarzaam geweest. De drie platen die ik heb gekozen zijn degene die volgens mij overeind blijven.Â

Hoe kijk je nog naar de toekomst? Zijn er nog doelen die je wil verwezenlijken?Â

Ja zeker! Eerst en vooral de nieuwe plaat uitbrengen. Kijk, wij zijn nooit een Sportpaleisgroep geweest, let's face it. Wij zijn nooit dat soort big band geweest. Wat wel nog kan, is verdieping. Daarmee bedoel ik: nog meer onze eigen zin gaan doen. Daarnaast nog zoveel mogelijk blijven optreden. Als er ooit een moment komt dat ik na een optreden gewoon zeg 'bon, koffieke allemaal?', dan zijn we klaar. Maar daar zijn we nu nog helemaal niet aan toe.Â

< Elvin Vanzeebroeck >